

Odilia

PATRICIA PORTELA | vertaald door DANIELLE DE REGT | illustratie: DOROTHEA RICHTER

Sommige dingen gebeuren omdat we willen dat ze gebeuren, andere niet. Vallen is bijvoorbeeld niet iets waarvan je wilt dat het gebeurt, maar iemand ontmoeten en ervoor vallen wel. Je kunt vallen wanneer je wilt of niet wilt, maar het vallen is altijd hetzelfde, het gebeurt altijd. En altijd gebeuren geeft een veilig gevoel. Zelfs wanneer we geen idee hebben van wat we aan het doen zijn, we zijn altijd aan het gebeuren, en dat lijkt oké, dat voelt stabiel aan. En als we al zouden beslissen om te stoppen met gebeuren, dan is dat niet zo eenvoudig om te doen, want er zijn een hoop dingen die we ongedaan moeten maken voordat we stoppen met gebeuren: stoppen met liefhebben, stoppen met eten, stoppen met ademen, stoppen met stoppen, stoppen met starten, stoppen met luisteren, stoppen met denken, stoppen met kijken, stoppen met uitnodigen, stoppen met moe worden, stoppen is niet eenvoudig, het is net zoals met gebeuren, soms stoppen we omdat we willen, en soms stoppen we per ongeluk, maar stoppen we toch... Soms vinden we dat jammer, soms niet, en soms hebben we het niet eens in de gaten, en beseffen we pas véél, véél later dat we gestopt zijn... Het is net zoals met praten, we zeggen niet altijd wat we willen, en wat we willen zeggen is niet altijd precies hetzelfde als waarover we moesten praten... Praten is zoals vallen, soms is het iets waarvan je wilt dat het gebeurt, soms niet (...)

We volgen een draad, doorheen de gangen van een theatergebouw, die ons zal leiden naar een kamer met vier muren, die samen in het midden een labyrint vormen.

Op de vloer ligt een oude kaart van een denkbeeldige stad, met straten, lanen, parken, tuinen, en een rivier, die ons uitnodigt om een pad te kiezen.

Er zijn geen stoelen, en de draden die we gevolgd hebben, eindigen in een lichtgevend kluwen dat overal uitgespreid is.

Het enige licht komt van de projecties van groeiende planten tegen de muur.

We horen de stem van de performer die in het rond beweegt, en we stellen ons voor dat ze zich ergens in de donkerste hoekjes bevindt, we doen moeite om haar te zien, maar vreemd genoeg stemt de plaats waar we een glimp van haar opvangen niet overeen met waar haar stem vandaan blijkt te komen. Ze lijkt er zich niet van bewust te zijn dat het publiek al binnen is en op haar wacht. Als publiek staan onze zintuigen op scherp.

Al snel begrijpen we dat de performanceruimte en de publieksruimte één en dezelfde zijn, en dat er iets niet helemaal lijkt te kloppen.

Dit is de wereld waarin Odilia leeft, een verwarde muze die, met een handdoek rond haar torso, plotseling opschrikt wanneer de lichten aangaan. Ze gilt. Het publiek gilt terug. De muziek stopt, de knusse omgeving wordt doorbroken door erg felle lichten.

DE EERSTE KEER DAT EEN MUZE DE LIEFDE BEDRIJFT, STOPT DE WERELD.

Het resultaat is meestal rampzalig maar subtiel. Een dame verslikt zich in een kippenbeentje, of iemand struikelt over een steen op de weg, of nog iemand anders botst met zijn elleboog tegen de deurpost of tegen de hoek van een muur en voelt een scherpe pijn, of iemand bijt zonder het te willen op zijn tong, of iemand loopt op blote voeten door het huis, botst tegen een stoel en stoot ertegen met zijn kleine teen, of iemand breekt toevallig een nagel, iemand vergist zich in het wisselgeld bij de kruidenier, of verliest zijn buspasje in de eerste week van de maand, en sluit de deur en vergeet de sleutels binnen, of doet zout in plaats van suiker in de koffie, of voelt een elektrische schok bij het aanraken van metaal.

Al deze kleine ongelukken gebeuren omdat de wereld stopt en het natuurlijke verloop van de tijd moet hikken, en daardoor het natuurlijke verloop van de dingen verstoort, de precieze tijd die een muze nodig heeft om zich uit te kleden...

Wanneer een man of een vrouw de liefde bedrijven, beeft de wereld, zo willen de legendes, maar wanneer een dichter en een muze de liefde bedrijven, stopt de wereld, en wanneer de wereld stopt, is er in één of andere haven of op zelfs eender welke andere plaats, op eender welk moment, een Odilia die aan de rand van de zee zit, wachtend op inspiratie, en die zegt: genoeg!, ik ben het beu om te wachten!, ik ben duizend, bijna tweeduizend jaar oud, ik heb nog een heel leven voor me!, en die zonder duidelijke reden rechtstaat en op zoek gaat naar het begin van het labyrint dat zo ver is als het begin van haar eigen geheugen en het verhaal begint helemaal opnieuw.

ALLES IN ÉÉN HIK VAN DE TIJD.